

dom, kapitaliseres Skatten, er ganske urimeligt. Jeg beder ærede Medlemmer betænke, hvad det egentlig vilde medføre, hvis man accepterede denne Teori i dens fulde Konsekvenser. Resultatet vilde uvægerligt blive, at vi overhovedet aldrig maatte røre ved en Grundskat eller en fast Ejendomsskat. Vi maa ikke paalægge dem, thi derved konfiskerer vi noget af en Mands Ejendom; vi maa ikke ophæve den, thi saa giver vi ham en Gave, som det hedder saa kont. Resultatet vilde altsaa blive, at alt hvad der var af gamle Afgifter, skulde blive liggende. Det var den eneste reelle Vej. Nu beder jeg de Herrer betænke, at tre Partier — ikke det konservative Folkeparti, men alle de andre Partier — for et Aarstid siden var enige om at henstille til den højtærede Landbrugsminister, om der ikke var Mulighed for at faa netop alle disse forskellige gamle Jordafgifter bort. Landbrugsministeren var villig, det radikale Parti var villigt, Socialdemokraterne var villige — men hvorledes kan de Herrer være det, hvis de hævder, at Kapitalisationsteorien er rigtig? Thi da maa det være forkert overhovedet at røre ved den Slags Ting. Nej, man har i Princippet aldrig kunnet fastholde det Standpunkt, i det Øjeblik man kommer det nærmere ind paa Livet, thi Konsekvenserne bliver beskatningsmæssig set ganske utænkelige. Der er for mig ikke nogen som helst Tvivl om, at man har Lov til at røre ved, baade hæve og efter Omstændighederne sænke, Beskatningen af faste Ejendomme.

Lad mig sige, at det, der for mig vilde staa som Idealet, Højden af det, vi kunde naa til, ikke alene paa dette, men andre Omraader, var, om vi kunde naa til at faa konstante Priser. Jeg tænker mig, at man særlig i det sidste Par Aar har lært at vurdere, hvilke Goder de tidligere Tidens mere stabile Prisforhold har ført med sig. Konstante Priser vilde jeg anse for ideelle ikke alene for Jordbeskatningen og Bygningsbeskatningen, men paa alle mulige andre Beskatningsomraader. Vi er her ikke saa forfærdelig langt borte fra et Spørgsmaal, som var fremme i Fjor, da man talte om Beskatning af Konjunkturverdier i det hele taget. Det er i Virkeligheden den samme Tanke, som ligger her: Naar Konjunkturen for en eller anden Ting stiger, er den i Stand til at svare mere Skat. Om vi skal tage hele Konjunkturstigningen, turde være tvivlsomt. Jeg skal her indflette den Bemærkning, at selv Henry George ikke vil tage hele Jordværdien, fordi Folk saa ikke vilde oparbejde den — det er jo i Virkeligheden Skatteopkrævere for Staten, han gør dem til.

Dette at beskatte paa rimelig Maade Jord og Bygninger ved Siden af anden Kapital har da altsaa min fulde Tilslutning, og jeg deler, som sagt, yderst gerne den faste Ejendom i Bygninger og Jord. Saa maa vi se at finde i bedste Forstaaelse den Højde, som vi skal give de to Beskatningssystemer ved Siden af hinanden.

Jeg skal gøre endnu nogle enkelte Bemærkninger, som jeg vil knytte til en Del af de Udtalelser, som er fremkommet fra ærede tidligere Talere. Det ærede Medlem fra Lejre (N. Frederiksen) siger, at det principielle, det, der for ham er det væsentligste, er, at vi faar Jordbeskatningen gjort fri, det vil altsaa sige, at vi kommer hen imod at faa Bygningerne trukket fra. For mig er det principielle noget forskelligt herfra. Men det ærede Medlem mener altsaa, at Bygningerne skal være helt fri; jeg mener at have paavist det berettigede i, at de ikke skal være helt fri. Men jeg forstaar ikke, hvorledes det ærede Medlem fik dette knyttet sammen med en Teori, om jeg saa kan kalde det, som er saadant, noget som $\frac{3}{4}$ Aarhundrede gammel. Den lyder i sin fuldstændige Udformning, i alt Fald som jeg har set den, lidt mere vidtløftig, end den var i den Form, i hvilken det ærede Medlem nævnte den, nemlig: Fri Jord i fri Mands frie Haand. Det ærede Medlem mener, at vi i mange Aar har stilet henimod det, men at vi nu bevidst søger at komme bort derfra: Jorden skal ikke længere være Mandens, det maa vel være Meningen, Samfundet skal tage sit tilbage.

Jeg maa tilstaa, at jeg er saa gammel-dags, at fri Jord i fri Mands frie Haand staar for mig som Idealet paa Jordbrugets Omraade. Det er muligt, at Friheden der ikke kan gennemføres i dens yderste Konsekvenser — hvor kan den det i øvrigt? — men det staar alligevel for mig som det, vi skal stræbe efter, thi derigennem tror jeg vi højner Landbruget.

Saa siger det ærede Medlem, at han har egentlig ønsket, at det vilde komme til at gaa paa en noget anden Maade end den faste Promille 5; han vilde hellere have 6. Der hører ikke stor Statsmandskløgt til altid at sige I mere. Man kunde ogsaa sige 7, det er dog det, det ærede Medlem stiler imod alligevel; han vilde ikke have, at de 6 skulde være fast, men det skulde stige i visse Perioder med 0,4 pCt., formodentlig indtil vi naaede Jordværdien „0“. Jeg maa tilstaa, at jeg forstaar ikke, hvad man vil opnaa gennem denne gradvise Stigning. Maaske ønsker man at opnaa ikke at for-